

„Julie Soto a kedvenc íróm. Mindent elolvasok tőle!”

– Ali Hazelwood, bestsellerszerző –

Not another

csak szerelmes dalt ne!

love song

*fine
selection*

JULIE SOTO

JULIE SOTO

Not another
csak szerelmes dalt ne!
love song

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

ELSŐ FEJEZET

KÖZÉPISKOLÁS KORÁBAN Gwen olvasott valahol egy Shakespeare-idézetet, amely így szólt: „A zene szerelmünk étke.” Amikor tizenhat évesen először találkozott vele, úgy gondolta, talán jó úton halad a szerelmi élete. Öt éve hegedült, már megtanulta Csajkovszkij D-dúr hegedűversenyének a felét, a Juilliardra fog járni, ott beleszeret az egyik zenésztársába, és – stílusosan szólva – tökéletesen egy húron pendülnek majd.

Most, miután tizenegy éven át semmi másról nem szólt az élete, csak a hegedülésről, szerelmi kalandjainak száma pedig egyenlő volt a nullával, úgy gondolta, hogy Shakespeare baromságokat írt.

Az Uber-sofőr lelassított, és a hátul ülő lány felé fordult.

– Ez lesz az?

Gwen kivette az egyik füléből az olcsó fülhallgatót, leállította az Imagine Dragons-feldolgozásdal elektromos csellójának dünyögését, és a sötétített ablakon keresztül a ház felé pillantott.

Vagyis a villa felé.

Ami akár kastélynak is beillett volna.

Tekintete követte a felhajtón járkáló vendéglátós és virágdekoros személyzetet, majd a taxi irányába igyekvő inason állapodott meg. Egy átkozott inas? New Jersey közepén?!

– Azt hiszem, igen! – felelte. – Köszönöm szépen. Összességében öt csillag.

Felkapta a hegedűtokját, megigazította fekete ruháját, és kiszállt az autóból. Közben jelezte az inasnak, hogy a személyzethez tartozik, ne tartsa neki az ajtót.

Felnézett a hatalmas füves területen álló, kétszintes, fehér téglás épületre. Manhattanben elveszne a többi épület árnyékában, de New Jersey kertvárosában fenséges látványt nyújtott. A csípőjéhez szorította a hegedűtokját, kisöpörte szeméből sötétbarna frufruját, és a felhajtón keresztül elindult a személyzet többi tagja után a hátsó kertbe.

Vagy parkba.

Vagy inkább egy nemzeti műemlékhez.

Tátott szájjal állt a puha gyepen, és csak bámulta a gondosan elhelyezett fákat, a tavat, és a – hattyúkat? Jó ég! Igazi hattyúk? Volt már kertben tartott esküvőn, de nem ilyen kertben. Tőle balra, a három beállóhelyes garázs közelében alakították ki a fogadóteret a táncparkettel, és húsz kerek asztallal. Szemközt, a széksorok előtt, gyönyörű, virágos boltív pompázott, tőle jobbra pedig egy fekete Steinway zongora állt a pázsiton. Fiatal, sötét bőrű férfi integetett neki a zongora mögül – Jacob, a lakótársa, legjobb barátja és duettpartnere.

Gwen a telefonjára pillantott, megnézte, hány óra van, majd odasétált hozzá.

Délután három óra hét perc.

Soha nem szokott késni. Ez nagyon kellemetlen.

A tömegközlekedés nem volt kegyes hozzá, Ubert kellett hívnia Jersey-be, a világ végére, hogy tisztességes időben ideérjen. A mostani gázsija felét elvitte a fuvar ára, de sosem bocsátotta volna meg magának, ha emiatt nem hívják őket többé elegáns esküvőre.

– Isten hozott itthon, drááágám – üdvözölte Jacob affektálva, amikor közelebb ért. Remekül festett az alkarjáig feltűrt fekete ingben és a szürke öltönytárgban.

– Drááágám, nekem kell ez a ház! – viszonzta Gwen arisztokratikus kiejtéssel, amit mindig elővett, ha előkelő környéken jártak.
– Mondd meg Haroldnak, hogy tegyen rá ajánlatot! Nem érdekel, mennyibe kerül!

– Útközben megnéztem – felelte a férfi. Barna szeme vágyakozva csillogott. – Nyolc szoba, Gwen. *Nyolc!*

– Mennyibe kerül?

– Nem mondhatom meg. Elájulnál.

Gwen kuncogott, és elővette a kottatartó mappáját. A kottaállvány már fel volt állítva, és egy széket is odakészítettek neki, ami választ adott arra a kérdésre, hogy ülve vagy állva fog-e majd játszani.

Jacob csak a múlt héten egyeztette le ezt a fellépést. Az eredeti duó lemondta a rendezvényt, mert egyikük eltörte a csuklóját. Az esküvőszervező asszisztense kereste meg őket, hogy ugorjanak be az utolsó pillanatban megüresedett helyre. Szerencsére Gwen nem az a fajta lány, akinek programokkal van tele a szombat délutánja, ugyanis arcpírítóan jó fellépti díjat kaptak.

– Most ment el az esküvőszervező. Mondtam neki, hogy az Ubered már itt van az utcában, úgyhogy örülök, hogy nem hazudtam.

– Kivan? – nyitotta ki Gwen a hegedűtokot.

– Ő nem, de az egyik koszorúslány egy kicsit túlbuzogja – mondta Jacob, és lemondóan legyintett. – Folyton azt kérdezzétek, miért nem játszom még. Mondom neki: „Mi lenne, ha mindenki a saját dolgával törődne, Chelsea?”

Gwenből kitört a nevetés.

– Tényleg ezt mondtad? – kérdezte.

– Még szép! Törődjön a maga dolgával, ne itt zsezeljen.

Gwen elmosolyodott, szemügyre vette a helyszínt, majd nagyot kortyolt a kulacsából. Az idő pont kellemesen meleg volt, de a nap épp felettük járt – a lány örült, hogy bekente magát naptejvel, és nem sül rákvörösre.

Gwen számára esküvőkön zenélni igazi örömmunka volt. Nemcsak gyönyörű helyszíneken hegedülhetett, de nagyon jól meg is fizették érte. Jacobbal pedig támogatták egymást, és ilyenkor legalább szólóban is kipróbálhatták magukat, nem csak sokadik zenészként egy nagyzenekar soraiban. Természetesen a zenekart is szerette. A viláért sem hagyta volna abba a zenélést a Manhattan Popsnál, az Egyesült Államok legnagyobb könnyűzenei feldolgozásokat is játszó szimfonikus zenekaránál, de semmihez sem lehetett hasonlítani azt az érzést, amikor szólóban mutathatta meg magát közönség előtt. Imádkozta ezt az izgalmat. Az esküvők pedig bizonyos szempontból stresszmentesek. Nem azért van itt, hogy bárkit is lenyűgözzön. Csak azért, hogy zenéljen.

– Nézd csak! – szólalt meg Jacob. A három nő felé biccentett, akik közül ketten koszorúslányruhában ácsorogtak. – Látod a barna hajú koszorúslányt? Ő Chelsea, a kis fontoskodó. És az alacsonyabb, barna hajút, abban a bohém, boszorkányos szerelésben? Ő az esküvőszerző. Na és a szőke koszorúslányt? Fogadjunk, hogy nem ismered meg!

Gwen megvonta a vállát.

– Ő Hazel Renee. Modell. Saját sminkmárkája van, meg ilyenek. És most forgatott egy filmet.

Gwen újból megnézte magának a szőke lányt.

– Király – nyugtázta.

– Ennyi? Hogy király? – Jacob felsóhajtott. – Gwen, kérlek, szedd már össze magad! *Nagyon komoly* vendégsereg lesz ezen az esküvőn. Ez nagyon nagy szám!

Gwen szívverése felgyorsult, de nem hagyta, hogy eluralkodjon rajta az idegesség. Mielőtt „összeszedhette volna magát”, észrevette a feljüket közeledő esküvőszervezőt.

– Szia! Gondolom, te vagy Gwen – mondta az alacsony lány. – Ama Torres.

Fiatalabbnak tűnt Gwennél, pedig nem lehetett az. A testtartása és magabiztos fellépése alapján úgy tűnt, egész nap atomrakétákat irányít.

Gwen kezét fogott vele.

– Elnézést a pár perces késésért.

– Amiatt ne aggódj! – mondta Ama egy határozott mosollyal, amivel Gwen szerint azt üzenté, hogy több hiba nem fér bele. Az órájára pillantott. – Körülbelül húsz percünk van az első vendégek érkezéséig, úgyhogy használd ki az időt, ahogy szeretnéd. Az asszisztenseim itt szaladgálnak fel-alá, ha bármire szükséged van, csak fordulj hozzájuk.

Ama már majdnem sarkon fordult, hogy problémamegoldó funkcióba kapcsoljon, amikor megállt, és Gwen lába mellé pillantott.

– Segítsünk kivenni a tokot a kocsiból?

Gwen úgy érezte, lemaradt valamiről.

– A tokot?

Ama Jacobra nézett, majd a lányra.

– Hol van a csellód?

Gwen kinyitotta, majd becsukta a száját. Hallotta, hogy Jacob a háta mögött abbahagyja a zongorázást.

– A micsodám? – nyújtogatta a nyakát Gwen, mintha attól megvilágosodna, miről is van szó.

– Én zongorát és csellót kértem – mondta Ama.

Jacob felállt a zongoraszékről.

– Az asszisztens az e-mailben ezt a duót kérte, és ez a duó zongoristából és hegedűsből áll.

Ama feldolgozta a beérkező információt.

– Ah. – Bólintott párszor, majd a földre pillantott. – Jól van. Oké. Rendben. – Szórakozottan birizgálta a hosszú nyaklancát, de Gwen látta rajta, hogy ezerrel kattognak a fogaskerek a fejében. – Anyyira siettünk, hogy megoldjuk a zenészkérdést, hogy szerintem elfelejtettem lecsekkolni, kiket talált az asszisztensem.

Gwen csak figyelte, hogy Ama próbálja menteni a menthetetlent.

Jacob megköszöri a torkát.

– Biztosíthatlak, hogy nagyon jók vagyunk.

– Efelől nincs kétségem – felelte Ama, immár a halántékát dörzsölgetve. – De Sonya kifejezetten csellót kért.

Gwen néma pillantást váltott Jacobbal. Ilyesmi korábban is előfordult már. Az emberek általában azt hiszik, hogy csellót szeretnének, pedig valójában vonósnégyest akarnak.

– Egy pillanat – mondta Ama elhaló hangon. Sarkon fordult, és átvágott a gyepen a magas, kontyos fickóhoz, aki épp a virágokat igazgatta az esküvői boltíven. Gwen figyelte, ahogy Ama rémülten mutogat feléjük, mire a fickó a vállára tette a kezét, és nyugtató mozdulatokkal simogatni kezdte, hogy lehiggadjon.

Gwen idegesen fújta ki a levegőt.

– Nem tudom, mit mondjak erre – fordult Jacob felé. – Senkit nem ismerek, aki ideérne négyig.

– Gwen – ingatta a fejét Jacob. – Téged erre az esküvőre szerződtettek. Még ha találnak is csellistát a közelben, én nélküled nem játszom.

Gwen érezte, hogy még a távolból is hat rá Ama aggodalma. Éppen arra készült, hogy vitába szálljon Jacobbal, amikor bal felől egy hűvös hang szólította meg:

– Hol van a csellód?

Gwen hátrafordult. A barna hajú koszorúslány, Chelsea állt vele szemben, csípőre tett kézzel, őt méricskélve. Valahonnan ismerősnek tűnt, de Jacob nem jelezte, hogy tudná ki ez. Ha pedig Jacob nem ismeri, akkor Gwen sem fogja, az száz százalék.

Ama visszaért, még mielőtt Gwen válaszolhatott volna.

– Oké, oké, oké – hadarta. – Tudsz *csellózni*? – kérdezte Ama reménytelen hangon.

Gwen pislogott.

– Álomban majdnem olyan jól csellózom, mint ahogy hegedülök.

– Most nem vagyok vevő az ilyen poénokra! – vágott vissza Ama élesen. – Tehát, ha... Ha szerzünk egy csellót, tudsz rajta játszani?

– Ez nem így működik – szólalt meg Jacob, miután Gwen nem felelt azonnal.

Gwen egy kicsit tudott csellózni. A hegedűtanára adott neki néhány csellóórát, amikor elkezdett nála zenélni, hogy az összes vonós hangszeren kipróbálja, és megnézzék, melyikhez van leginkább érzéke. És Gwennek szüksége volt erre a munkára, különösen a mai Uber-fuvar után. Jacobnak is szüksége volt erre a munkára. És mindkettőjüknek szüksége van a pénzre, amiből – ha elszúrják – lehet, hogy nem lesz semmi.

Chelsea fújtatott egyet a beállt csendben.

– Nyilvánvalóan nem tud! – mondta. – Remélem, nem kerülnek sokba.

– Meg tudom csinálni – mondta Gwen olyan hangsúllyal, amit azoknak a férfiaknak tartogatott, akik rászóltak, hogy: „Vigyázz, nehéz!”

Ama Gwen arcát fürkészte, mintha azt vizsgálná, elég elszánt-e. Gwen hallotta, hogy Jacob tiltakozni készül. Chelsea lesajnálóan nézett rájuk.

– Kiderítem, hogy Alex elindult-e már – mondta. Elővette a telefonját, és elsétált.

Ama megszorította Gwen karját, és azt suttogta:

– Köszönöm, köszönöm! – Elfordult tőlük, és Gwen még éppen elkapta, ahogy magában motyog: – Soha nem gondoltam volna, de most örülök, hogy Alex késik.

– Gwen! – Jacob megrökönyödve állt a zongoránál. – Ez két teljesen különböző hangszer, tisztában vagy vele? Mintha egy totál másik izom lenne!

– Tudom. – Gwen lehuppan a székre, és remegő ujjakkal nyitotta ki a kottatartó mappát. Átfutotta a kottákat, lapozgatta az oldalakat, és fejben összerakta az ujjrendet.

Gwen egyik legjobb és egyben legrosszabb tulajdonsága is az volt, hogy mindig mások kedvében akart járni. Túl vállalta magát. Legtöbbször talpraesetten megoldotta, és jól jött ki belőle. De máskor összecsaptak a feje felett a hullámok. Igent mondott egy esküvői fellépésre, és egy azzal egy időben tartott Broadway-előadásra; az utolsó pillanatra összehívott próbák miatt nem ment el az orvosával leegyeztetett időpontra; hét kutya sétáltatását vállalta el, pedig csak két keze volt.

– Mikor csellóztál utoljára?

– Nyolc... vagy talán kilenc évvel ezelőtt.

Továbbra is az előtte lévő hangjegyekre koncentrált.

A hegedűkottája sajnos G-kulcsban íródott, ami azt jelentette, hogy ki kell kapcsolnia az agya egy részét, csak a hangokra szabad koncentrálnia, és meg kell parancsolnia az ujjainak, hogy azt a bizonyos hangot játsszák, függetlenül az oktávától.

Jacob elővette az iPadjét, hogy csellókottákat keressen a neten a tervezett darabokhoz, de ehhez wifire lett volna szüksége. Éppen, amikor felpattant, hogy megkérdezze valakitől a jelszót, szállingózni kezdtek az első vendégek. El kellett kezdenie a szertartás előtti zenét.

Gwen tudta, hogy valószínűleg nagyon bután néz. Mivel nem volt nála a cselló, nem tudott mást tenni, csak ült csendben, és ahelyett, hogy csatlakozott volna Jacobhoz, a kottát szuggerálta. Ahogy egymás után érkeztek a jól öltözött vendégek az udvarra, egyre hevesebben dobogott a szíve, a fejben elvégzett transzponálástól pedig szinte szétrobbant az agya.

Lehet, hogy nem sikerül időben csellót szerezniük. Lehet, hogy be kell érniük a hegedűvel.

Hallotta, ahogy egy autó fékez a felhajtón. Felnézett, és látta, amint az egyik inas átveszi a slusszkulcsot egy sötét hajú férfitől. A fickó kinyitotta a hátsó ülés ajtaját, és elővett egy csellótokot.

Hát, bassza meg. Úgy néz ki, tényleg csellóznia kell.

Felállt, hogy üdvözölje ezt az „Alexet”, és szinte lefagyott, amikor erős karján a csellótokkal Xander Thorne fordult felé.

Alex. Fel sem merült benne, hogy a Xander Thorne az igazi neve, de...

Ő több volt mint egyszerű csellista. Zeneszerző és előadóművész volt.

Gwennek tavaly augusztusban mutatták be először – egy döb-bent integetés a Carnegie Hall emeletén, és egy eladagolt köszönés, amitől még órákkal később is zavarban volt. Xander Thorne nem-rég, erre az évadra csatlakozott a Manhattan Popshoz. Nyilvánvaló-an marketingstratégiai okokból vették fel. A Popson kívül a Thor-ne and Roses nevű elektromos vonós zenekar frontembere volt, és mindig is inkább azt tekintette prioritásnak. Minden próbára késve érkezett, sőt, előfordult, hogy az előadásokra sem ért oda, és beugró zenészekkel kellett őt helyettesíteni.

Pofákat vágott a repertoár miatt, beszólt a többi csellistának, a karmesteren és az első hegedűsön kívül senki mással nem állt szó-ba, velük is csak akkor, amikor nem értett egyet egy-egy vonófogás-sal vagy a tempóval – de mindig hangosan, pökhendin és önelégül-ten beszélt.

Ugyanakkor ő volt Gwen generációjának legtehetségesebb csellis-tája. Gwen középiskolás korában hallotta először a Thorne and Ro-sest, és azóta lelkes rajongóhoz illő módon az összes dalukat letöltöt-te. Az isten szerelmére, még az Uberben is őt hallgatta az imént! És nem csak az elektromos vonószzenekart szerette, vagy az Instagramra posztolt csupasz felsőtestű, lájkvadász fotókat. A Popsban sem tud-ta levenni róla a szemét.

Xander úgy élt együtt a zenével, mintha az egyenesen belőle árad-na. A hegedűtanára, Mabel mindig azt mondta Gwennek, hogy túl-ságosan feszült, és áramlóbbá kellene tennie a játékát. Hilary Hahn-ról és Sarah Changról mutatott neki videófelvételeket, akiknek mintha szárnyalnának a hegedűszólói. De Gwen soha nem tudta úgy átérezni a zenét, mint ők. Vagy ahogy Xander Thorne átérezte. Olyan drámainak hatott. Gwen inkább a csendes szenvedély embe-re volt.

Néha ezt érezte Xander Thorne játéka közben, amikor göndör, fekete haja hullámozott és lobogott. Láta, milyen fontos, hogy úgy áramoljon át rajta a zene, akár a víz.

És most ő hozza neki a csellót a New Jersey egyik elegáns kertjében tartott luxusesküvőre.

Parádés.

Amikor Xander végigsétált a felhajtón, egyik kezében a csellótartókat tartva, a másikkal a ruhásakat, Gwen úgy érezte magát, mint a puskával célba vett nyúl. A férfi megállt előtte, és sötétbarna tekintetével gyorsan végigmérte.

– Neked kell odaadnom a csellót?

Látszott, hogy nem ismerte meg. Nem meglepő, hiszen a próbákon sem szokta keresni mások társaságát, Gwen pedig értett hozzá, hogy észrevétlen maradjon.

– Igen, köszönöm. – Elfordította tekintetét a férfi markáns szemöldökéről, és lenézett a tokra. Hála istennek, ez nem az a Stradivari-cselló, amit a Popsban használt. Az majdnem egymillió dollárt ért.

Xander gyorsan letérdelt, felpattintotta a tok zárját, és sötét hajának függönyén keresztül felnézett a lányra.

– Elfelejtetted elhozni a sajátodat?

A lány először meg sem hallotta a férfit – a fa csillogó fényezését csodálta, a pompás hangszer gyönyörű színét. Xander a nyaknál fogva felemelte és átnyújtotta neki a csellót, majd elővette a vonót.

– Öö, igen. – Gwen is megfogta a hangszer nyakát, összeértek az ujjaik. – Nem, úgy értem. – A széke felé fordult, nem bírta a férfi szemébe nézni. – A hegedűmet hoztam magammal. Én... én hegedűs vagyok.

Leült, és már majdnem leszúrta a tüskét a fűbe, amikor a férfi a lába elé dobta a kitámasztót. A lány végignézett az erős felsőtesten, fel

a mellkasáig és a széles válláig – a tekintete végül a mogorva arcán alapult meg. A nap közvetlenül Xander mögött ragyogott, aranyló fénybe vonta a haját, és angyali aurát kölcsönzött neki. Gwen kalapáló szívvel konstataálta, hogy ezen a napon minden ellene dolgozik.

– *Tudsz csellózni?* – kérdezte a férfi.

– Igen. – A lány ennyiben hagyta a dolgot, a kotta elejére lapozott, ujjait a fogólapra helyezte, és némán végigpörgette az ujjrendet a fejében. Nem úgy tervezte eljátszani ezeket az oktávokat, hogy közben Xander Thorne két lépésre áll tőle, és fölé tornyosul.

– Ez hegedűzene.

– Igen, tisztában vagyok vele – sziszegte a lány. – Hegedűs vagyok, mint mondtam.

– Akkor miért nem hegedülsz? – érkezett a magától értetődő kérdés.

– Mert *Sonya*, bárki is legyen az, csellót kért. – Továbbra sem nézett a férfira, azt kívánta, bár ne állna itt előtte.

– Sonya a menyasszony.

Gwen önkéntelenül is felpillantott.

– Ó. – Jobban tenné, ha elolvasná az e-maileket, amiket Jacob továbbít neki.

A férfi tekintete a lány ujjaira szegeződött, mire Gwen azonnal kigazította a kéztartását. Még sosem vette őt így szemügyre. A Popsban egész évben csak annyit lehetett látni, ahogy Xander fintorogva méregeti a többi csellóst és nagybőgőst, és unott hangon irányítja a hangolást. De korábban nem volt oka arra, hogy szemrevételezze Gwen arcát vagy az ujjait – vagy a széttárt térdét, amivel most az ő csellóját fogta közre.

– Tönkre akarod tenni ezt az esküvőt? – kérdezte.

Gwen szeme összeszűkült.

Á, igen. *Ez* a jól ismert Xander Thorne.

– Gwen nagyon jó – szólt közbe Jacob, mire Xander megfordult, mintha csak most venné őt észre. – Bármit el tud játszani. Igazi csodagyerek.

– Jacob, ne... – kezdte Gwen, és hunyorított.

– Tizenegy éves kora óta hegedül – folytatta Jacob, de Xander Thorne félbeszakította, és ismét Gwenre nézett.

– Tizenegy? – kérdezte gúnyos hangsúllyal. – Hát, az tényleg lenyűgöző.

A lány összepréselte az ajkát. Az igazi csodagyereknek háromévesen kezdenek el játszani.

– Ha ennyire aggódsz, miért nem játszol *te?* – szaladt ki belőle.

– Nem tehetem. A násznéphez tartozom – vágta rá Xander egyszerűen, és felemelte a szmokingtartó ruhazsákot.

A lány pislogva nézett rá. Szóval ismeri Sonyát. Persze, valószínűleg mindenkit ismer, akinek villája van New Jersey-ben.

– Alex!

Az egyik tanú kiállt a verandára, és integetve sürgette a férfit, hogy menjen már be.

Xander Thorne vagy Alex, vagy akárki is, vetett még egy utolsó gőgös pillantást Gwenre, aztán hosszú lábán elsietett, és – hármassal szedve a lépcsőfokokat – bement a főépületbe.

Pfuj, Gwen már attól is kikészült, ha valaki *kettesével* szedte a lépcsőfokokat. Miféle ellenszenves óriás képes...

– Gwen, mit kell gyakorolnod?

Gwen összerándult, és a *Jesu, Joy of Man's Desiring* kottájához lapozott, a menyasszony által választott bevonuló zenéhez. Sajnos most, hogy már a vendégek is megérkeztek, nem kezdheti el csak úgy játszani a *Here Comes the Bride* megfelelőjét, de mialatt Jacob a

Thousand Yearst zongorázta, ő csendben gyakorolta a szertartás számait.

Öt perccel az esküvő kezdete előtt megjelent Ama, hogy ellenőrizze őket.

– Szia! – kezdte, és barátságosan Gwen vállára tette a kezét. – Tudom, hogy most még csak előkészülsz, de kezdés előtt szeretném hallani, ahogy játszol. Csatlakoznál Jacobhoz a következő számoknál?

Gwen bólintott, pontosan tudta, mit akar ezzel mondani Ama: muszáj hallanom, valóban tudsz-e csellózni, nehogy valamilyen béna macskazenét játsszatok a menyasszony bevonuló zenéje helyett. Gwen a szertartás előtti zenéhez lapozott, mire Jacob is vette az üzenetet, és szépen lezárta a *Can't Help Falling in Love*-ot.

Bármennyire is magabiztosnak vallotta magát fél órával ezelőtt, Gwen valójában izgult, hogy elő tud-e csalogatni a csellóból szép hangokat. Próbált arra gondolni, mit mondana neki Mabel, próbált arra gondolni, milyen volt több mint egy évtizeddel ezelőtt, amikor először érintette a hegedűjéhez a vonót.

Akkor nem érdekelte, milyen hang csendül fel a hangszerből. Csak játszott. Az első oldalt, aztán a második oldalt. Aztán tovább és tovább. Amikor a teljes első könyvet végigjátszotta, Mabel csak állt az ajtóban, szelíd arckifejezéssel, mellkasa előtt keresztbe font karral, és úgy meresztette a szemét, mint aki kísértetet lát.

– Nem volt jó? Lesz ez még jobb, ha jöhetek máskor is – dadogta a tizenegy éves Gwen.

Mabel teste megrándult, mintha abban a pillanatban ébredt volna fel. Megkérte Gwent, hogy játssza el neki még egyszer az utolsó két darabot, majd letette elé a középhaladó könyveket.

Gwen most a Radiohead *Creep* című dalának kottáját bámulta – szokatlan választás egy esküvőre, az biztos, de nagyszerű dal vonós

hangszerekre. Újra meg tudja ragadni azt a pillanatot. Csak nézni kell a kottát, és játszani. Azzal a nehezítő tényezővel, hogy fejben át kell alakítania a hegedűre írt zenét csellóra. Hát persze.

Jacob megkérdezte, akar-e változtatni valamit a kottához képest, de Gwen megrázta a fejét. A húrokra helyezte a vonót, és várta az első négy taktust Jacobtól.

Nem volt kiugróan jó. De azért elfogadhatóan játszott. Követte a vonójelzéseket, és a húrokból felcsendült a dallam, Jacob pedig díszítő akkordokkal kísérte. Amikor a *Creep* véget ért, Gwen úgy érezte, mázsás tehertől szabadult meg. Meg tudja csinálni. Jó lesz ez.

A hátsó verandára pillantva látta, hogy Ama felemeli a hüvelykujját, és jelzi, hogy még három perc van hátra. Megkönnyebbülés járta át a testét.

Gwen a kottafüzetet lapozgatta, és felnevetett. A *Numb* a Linkin Parktól. Újabb gyönyörű vonós szám, de Gwen számára annál több – fejből tudta.

Jacob elkezdte játszani a nyitó taktusokat. Gwen tekintete elkalandozott, átadta magát a dallamnak, amelyet fiatal korában üvöltve énekelt. Mintha gyerekkora aláfestő zenéjét hallaná. Az anyja is mindig vele énekelte, a spatulát vagy a hajkefét használva mikrofonnak, a fazekakon és serpenyőkön dobolt, és a magasba emelve úgy hordozta őt körbe queensi lakásuk szűk nappalijában, mint amikor a tömeg úsztat valakit a koncerten. Tízéves korában Gwen megpróbálta meggyőzni a nagyapját, hogy édesanyja temetési szertartásának zenéi közé válogassák be a Linkin Parkot is, de a nagyapja nem engedte.

Az emléktől könnybe lábadt a szeme és elmosolyodott.

Rendhagyó esküvői zeneválasztás, Gwen mégis jobban szerette a *Numbot* és a *Creepet*, mint a hagyományos szerelmes dalokat. Mindig is erőltetettnek érezte a szerelmes számokat. Szívesebben

játszott a szerelem árnyoldaláról szóló dalokat. Azok izgalmasabbnak tűntek.

Jacob megvárta, hogy lecsengjenek a *Numb* utolsó hangjai. Az összes vendég helyet foglalt, Gwen az órájára pillantott.

16:01.

Ama asszisztense jelzett nekik, mire ők felkészültek a *Jesu, Joy of Man's Desiring* című számra. Nagyon tempós dallam volt, Gwen évekkal ezelőtt tökéletesítette hegedűn. A csellón... még vizualizálnia is nehezeére esett.

– Gwen, minden rendben? – kérdezte Jacob. – Nem akarsz inkább a basszus szólámat játszani?

– Nem, nem – felelte, és nyugtalanul nézte a kottát. – Meg tudom csinálni. Csak állítsd öt ütéssel lassabbra a tempót a metronómon.

Az asszisztens újra jelzett nekik, Gwen felemelte a vonót. Mivel nem volt hozzászokva a csellós kartartáshoz, már fáradtak az izmai. Egymásra néztek Jacobbal. Összehangolták a lélegzetüket, és elkezdték.

Gwen az első nyolc ütem alatt a kottára szegezte a tekintetét. Egy levegővétellel játszotta végig azt az oldalt, majd egy pillanatra Jacobra nézett, amikor a következő nyolc ütemnél az ő szólórésze következett. A tekintete az esküvői menetre tévedt, éppen akkor, amikor Chelsea, a barna hajú koszorúslány belekarolt Xander Thorne-ba, és az oltár felé vonultak. Épp csak annyi ideje volt, hogy megfigyelje, milyen csodásan áll Xandernek a szénszürke szmoking, aztán már emelte is a vonót, és csatlakozott Jacobhoz.

Nem volt elégedett a játékával. Ha gyakorolt volna, sokkal jobban is csinálhatta volna. Igyekezett nem azon rágódni, hogy Xander Thorne tartalék csellóján játszik. Vagy azon, hogy ha előre tudja,

hogy cselló lesz a térde között – Xander Thorne csellója –, nem vesz fel térdig érő szoknyát.

Nem, nem, nem. Ne gondoldj arra, hogy Xander Thorne bármije van a térded között!

Jacobra nézett, aki bátorítóan bólintott neki. A hangjegyeken előreszaladva eszébe jutott, hogy direkt megjegyezte a hegedűszólamot, hogy ne kelljen a szemét a kottán tartania. Bár sokkal szívesebben játszott volna hegedűn, azért a memóriájában még bízhatott.

Elképzelte a kottát, és csak átadta magát a zenének, elképzelte Mabelt a gyakorlószoba ajtajában, elképzelte, ahogy az anyja a Radioheadet énekli, és nem érdekli, pontosan mondja-e a szöveget. Gwen lehunyta a szemét és játszott. Bízott magában. Ki sem nyitotta a szemét, amíg el nem húzta az utolsó akkordot.

A násznép a virágos boltívvel szemben állt. A menyasszony az oltárhoz lépett. Amikor a lelkész szólt, hogy mindannyian foglalják el a helyüket, Gwen Jacobra nézett. A fiú sugárzó arccal, a fejét csóválva, csendes nevetéssel viszonzta a pillantását. Gwen ebből arra következtetett, hogy jól vette az akadályt. Adrenalin áramlott szét az ereiben, szinte sokkolta. Annyira más érzés volt így, biztonsági háló nélkül játszani! Ilyesmit nem tapasztalt a Popsban, ahol mindent ezerszer elpróbáltak, és bár jó volt ott zenélni, az egész mégis kiszámítottnak hatott.

Remegő ujjakkal lapozott a mappa utolsó dalához, átnézte a szó-ló sorokat, és kitalálta, mit kell majd csinálnia. Sokkal könnyebb lesz, mint a *Jesu*.

Amint kezdetét vette a szertartás, hátrapillantott, és nézte, ahogy a két legmagasabb ember, akit valaha látott, kézen fogva áll a lelkész előtt. Gwen maga sem volt alacsony, de a menyasszony száznyolcvan

centinél is magasabb lehetett. Még magasabbnak tűnt, így, hogy Xander Thorne is ott állt mögötte.

Gwen pislogott. Amikor Xander elárulta, hogy a násznéphez tartozik, arra gondolt, hogy talán ő az egyik tanú. De a menyasszony mögött Xander, Chelsea és a világos hajú modell állt, tehát nyilvánvaló volt, hogy valójában Xander a nyoszolyófiú. Gwen elmosolyodott. Valószínűleg egyszer majd vele is így lesz, csak az ő esküvőjén Jacob lesz a nyoszolyófiú.

Megint Chelsea-re nézett. És éppen, amikor már feladta, hogy kitalálja, honnan ismeri, Gwennek bevillant: tudja, ki a vőlegény. Xander Thorne zenekarának egyik tagja, a Thorne and Rosesből. Tekintetével a széken ülő vendégeket pásztázta, és megtalálta a másik három tagot is, akik a násznép közt elvegyülve ültek. A torkában dobogott a szíve. Ha az első, Xander Thorne-nal való találkozás után a Carnegie Hallban alig kapott levegőt, akkor ez a mostani még rá tett néhány lapáttal.

Ekkor ugrott be neki, kicsoda Chelsea. Tele volt vele a Thorne and Roses közösségi oldala: kidugott nyelvvel pózolt a képeken, és mindig ott volt a zenekar turnéin. A kommentelők eszeveszett találgatásba kezdtek az egyik kép alatt, amelyen Xander mellett ült a jakuzziban. Azt kérdezték, együtt vannak-e, és folyton betagelték őket. Egyikük sem reagált.

Gwen Xanderre pillantott, és észrevette, hogy a férfi egyenesen rá néz. Az arckifejezéséből ítélve nagyon figyelte. Szigorúan.

Gwen összekapta magát, és a csellóra pillantott, hátha a hangszer miatt jelent meg a rosszálló kifejezés Xander arcán. Talán fűszál tapadt rá, katicabogarak mászkálnak rajta, vagy valaki összefogdosta? Semmi, csak gondosan szemmel tartja második kedvenc csellóját.

Vagy talán a negyedik kedvencét. Honnan is tudhatná Gwen?

Végignézte, ahogy Sonya férjül fogadja Macet. És többször is elkapta Xander Thorne pillantását, amint felé és Jacob felé sandít.

Nem fog meglépni a csellóval. *Nyugi*, Xander Thorne. Vagy Alex?

A szertartás alatt a férfi többször is Gwen irányába pillantott, a tekintete sötét volt, mint az alagút, a kezével pedig idegesen gesztikulált maga előtt. Gwen azon tűnődött, vajon a fotókon is látszani fog-e, hogy kiesett a szerepéből, és zavartan bámul maga elé.

A lelkész férjje és feleségé nyilvánította a párt, ebben a sorrendben, Gwen előkészült, és Lady Gaga *Bad Romance* című dalára fókuszált.

A vonót keresztben mozgatva előcsalogatta azokat a jellegzetesen gagás, pattogó hangokat a hangszerből: *Rara ah ah ah ah ah-ah. Roma ah ah ah ah-ah.*

Biccentett Jacobnak, mire ő húzott egy glissandót a billentyűkön, és csatlakozott hozzá a felütésnél.

A közönség kuncogva ismerte fel a dalt, Mac és Sonya pedig eltáncoltak az oltártól. Xander ezzel szemben egyáltalán *nem* táncolt – határozott, kimért léptekkel haladt előre. Gwen és Jacob zenei kíséretet játszottak a násznépnek, majd folytatták az újabb verzével és a refrénnel, végül eljutottak a dal befejezéséig.

– Elég jól elboldogultál vele – mondta Jacob, és a cselló felé biccentett.

Gwen elmosolyodott, megsimogatta a hangszer nyakát, érezte a tökéletes fényezését. Kedves Jacobtól, hogy ezt mondja, de ő nem ért a vonós hangszerekhez, nem láthatta, milyen rossz technikával használja a vonót, és hogy az ujjain nincs annyi bőrkeményedés, hogy megfelelő tempóban játssza a *Jesut*.

Jacob elővette a csellótokat, és kinyitotta Gwennek. A lány még egy utolsó pillantást vetett a gyönyörű hangszerre, majd becsukta a

tokot, és az esküvőszervező egyik asszisztensét kereste a tömegben, hogy leadja neki a hangszert. A szervezők a gyep túloldalára, a fogadótérbe vezették a vendégeket, de Xander Thorne-nak vagy a személyzetnek nyoma sem volt.

– Mi lenne, ha megkeresném Amát és rendezném vele a pénzügyeket, te meg addig kitalálnád, mi legyen ezzel – bökött Jacob a csellótokra.

Gwen egy darabig bolyongott, egyik kezében a hegedűjét, a másikban a csellót cipelve. A házba is benézett, és elkerekedett a szeme a berendezés láttán. Pincérek és fotósok sűrűjében próbált manőverezni a hangszerekkel. Az egyik folyosón meglátott egy fotót: egy magas tinilányt ábrázolt kosarazás közben – úgy tűnt, ez Sonya szüleinek a háza.

Belebotlott Chelsea-be, aki éppen akkor lépett ki az egyik fürdőszobából.

– Te meg mit keresel itt, a házban? – csattant fel.

Gwen lefagyott a bunkó megnyilvánulástól, és döbbenten dadogott:

– Bocsánat, én csak... Xandert... ööö, Alexet keresem. Nálam van a csellója.

Chelsea a homlokát ráncolta.

– Itt hagyhatod a tanúknak fenntartott szobában. Az első hálószoba balra.

Gwen elmormolt egy gyors köszönömöt, majd belépett az ajtón, amely a második emeletre vezető széles csigalépcső irányába nyílt. A lépcső tetején balra fordult, és bedugta a fejét az üres hálószoba ajtaján – szétdobált ruhákat, cipőket és öveket látott benne, és mindegyik üres whiskyspoharak és kölnisüvegek hevertek szanaszét.

Aha. Ez a fiúszoba.

Gwen letette a csellót az egyik biztonságos sarokba, távol mindenféle folyadéktól. Félrehúzta a függönyt, kinézett a fogadásra, és látta, ahogy a pincérek magasba tartott tálcaikon kínálják körbe a bort és az üdvözlőfalatokat. A szája sarka megrándult. Valószínűleg ez a legszebb esküvő, amelyen valaha járt. Gyönyörű helyszín, tökéletes idő, káprázatos virágdekoráció. Ama igazán tehetséges esküvőszervező. És ha már itt tartunk, Gwen úgy vélte, őt látta, amint éppen belemarkolt a magas virágkötő fiú fenekébe a cateringasztal mögött. A férfi ránézett, és nyomott egy puszt az arcára. Gwen kuncogott.

Végigpásztázta a fogadóteret, és meglátta a Thorne and Roses bilentyűsét és dobosát, akik a párjukkal beszélgettek. Dominicot, a homokszőke hajú hegedűst kereste, és amikor kiszúrta a tömegben, a srác éppen egy magas és lenyűgöző indiai nővel, az esemény fotósával próbált flörtölni – sikertelenül. Ha Gwen tudta volna, hogy a zenekar előtt fog játszani, valószínűleg egész nap hányingere lett volna. Bár gyűlölte magát érte, egyre csak a fekete hajkoronát kereste, és azon tűnődött, vajon mit gondol Xander Thorne a csellójátékáról.

– Borzalmas az intonációd.

Gwen megfordult. Xander tornyosult előtte az ajtóban. Gwen pislogott, amikor eljutott a tudatáig, mit mondott a férfi, és azon gondolkodott, mit kezdhetne a hallottakkal.

Xander testtartása feszültséget sugallt. Nem dugta zsebre a kezét, nem támaszkodott lazán az ajtófélfának. A keret két oldalába kapaszkodott, és úgy hajolt be a szobába, mint aki csak beugrott, hogy mondjon valamit Gwennek.

Amikor nem fűzött hozzá további észrevételt vagy megjegyzést, Gwen megszólalt:

– Köszönöm, hogy elhozta a csellót. – Esetlenül a sarok felé mutatott, ahová az előbb tette a hangszeret. A férfi tekintete végigsiklott rajta, szinte érezte a bőrén.

– Mióta játszol?

– Tizenegy éves koromban kezdtem hegedülni.

– Mióta csellózol? – pontosított a férfi.

Gwen a füle mögé fésülte a haját.

– Tulajdonképpen... nem csellózol. Vettem pár órát fiatalabb koromban, de igazából hegedülök. – Nyelt egyet, és elfordította a tekintetét a férfitől.

– Nem is nézted a kottát.

– Nem – felelte Gwen halkán. – Fejből játszottam.

– Fejből tudta a *hegedű* kottáját... – A férfi ajka megrándult, mintha mosolyogna. Láta már valaha mosolyogni? Gwen nem tudta volna megmondani. Azt hitte, talán kérdez még valamit, de semmi. Gwen megmozdult.

– Még egyszer köszönöm, Xander... – *Ó, istenem!* – Alex. Köszönöm.

A férfi megint végigmérte, és megint ott játszott a szája szélén az a majdnem mosoly.

Hát, bassza meg. Elárulta, hogy tudja, ki ő. Lenézett a félig üres whiskyüvegre, és ekkor már nagyon vágyott egy italtra. Sürgősen meg kell találnia Jacobot, és el kell tűnnie New Jersey-ből.

Felemelte a hegedűtokját, és elindult az ajtó felé, amit a férfi még mindig eltorlaszolt. *Jó ég, milyen magas!* Láta már őt póló nélkül játszani – igazi közönségcsalogató volt, természetesen –, és tudta, hogy a szmoking elképesztően izmos és erős testet takar. Ilyen közelről még az aftershave-je illatát is érezte, a tavaszi levegő illatával

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

keveredve. Amikor Xander nem állt el az útból, felnézett rá. Gwen érezte, hogy még mindig úgy bámulja, mintha kérdezni akarna valamit.

– Elnézést, szeretnél bejönni? – kérdezte a lány a szoba felé biccentve.

– Nem.

A férfi válasza hallatán elgondolkodott. Tehát miatta jött fel ide. Hogy... beszéljon neki? Hogy faggatózzon?

Xander félreállt, amikor Gwen esetlen kézmozdulattal intett neki. A lány kipréselte magát mellette, és közben hozzásimult a vállához.

A folyosó levegője már kellemesebb volt. Ott már... tudott lélegezni. Már lefelé botorkált a lépcsőn, de még mindig magán érezte a férfi tekintetét, aki egyszer csak utána szólt:

– Nem kéne esküvőkön játszaniod.

Gwen megállt, remegett a lába. Érezte, ahogy a düh forrón fortyog a gyomrában. Ő hegedűs, nem csellista. A férfi *tisztában van vele*, hogy fejből játszott egy számára ismeretlen hangszeren, és ennek ellenére képes azt mondani, hogy alkalmatlan arra a feladatra, amit jövedelemkiegészítésként csinál?

Szúrós tekintettel nézett rá.

– Általában nem szoktam. – Hűvösen felvonta a szemöldökét. – Általában veled szemben játszom a Manhattan Popsban.

Gwen bizsergető elégedettséggel figyelte, ahogy a férfi összevonja a szemöldökét, és morózan igyekszik elhelyezni őt a mentális térképén. Gwen lesietett a lépcsőn, és még mielőtt Xander válaszolhatott volna, kilépett a bejárati ajtón.